

KRUCZEĆ (4) *vb impf*

praes 3 sg kruczy (3). \diamond *praet 3 sg n* kruczało (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI i XVIII w.: kruczyć.

Wydawać z brzucha charakterystyczny odgłos spowodowany zwykle głodem; burczeć (4) :

Fraza: »kruczy [komu] w brzuchu« = intestina alicui inanitate murmurant Mącz, Cn; crepat alicui venter (a. intestina) Cn [szyk zmienny] (2): Mącz 238a; A gdy mu sie [przykrzyło/ w brzuchu też kruczało RejFig Aa4v.

Szereg: »kruczy albo (a) warczy« = crepant alicui intestina, crepitat alicui venter Mącz (2): Crepant tibi intestina, Kruczy álbo warczy w tobie. Mącz 68a, 68a.

Synonim: warczeć.

Cf 1. KRUCZENIE